Traktat polsko-rosyjski z 1793 r.

Obradujący pod rosyjskim nadzorem Sejm Grodzieński (17 czerwca – 23 listopada 1793 r.), miał na celu między innymi prawne zatwierdzenie II rozbioru Polski – czyli utratę kolejnych ziem na rzecz Rosji i Prus. Zachowując pozory legalności, „reżyser" tego tragicznego sejmowego „spektaklu" – rosyjski poseł Jakob Sievers, poprzez zastraszenie i przekupstwo ostatecznie dopiął swego.

Przygotowania do II rozbioru Polski rozpoczęły się już wczesną wiosną 1793 r., kiedy to dyplomaci Rosji i Prus jawnie wystąpili do targowiczan o zwołanie sejmu celem zatwierdzenia kolejnego rozbioru. Podczas sejmików ziemskich, wyłaniających posłów na sejm walny oraz zatwierdzających instrukcje poselskie, działający energicznie i nie szczędzący pieniędzy na łapówki agenci rosyjscy zbudowali ostatecznie większość poselską mogącą w Grodnie zatwierdzić plany rosyjsko-pruskie.

W początku lipca stacjonujące wówczas na ziemiach polskich oddziały rosyjskie dokonały aresztowania nieprzychylnych Rosji posłów na sejm. Drogą presji politycznej, gróźb użycia siły zbrojnej i przekupstwa, ostatecznie dławiąc głosy sprzeciwu patriotycznej mniejszości sejmowej, w dniu 22 lipca 1793 r. traktat polsko-rosyjski został podpisany. W zamian za rezygnację z kolejnych ziem, kadłubowe państwo polskie miało uzyskać opiekę Rosji i zgodę na funkcjonowanie w ramach ustroju określonego przez obradujący sejm. Jako ilustrację prezentujemy pierwszą stronę druku sejmowego z omawianym traktatem.